
Shri Ramodantam

श्रीरामोदन्तम्

Document Information

Text title : rAmodantam

File name : rAmodantam.itx

Category : raama, stotra

Location : doc_raama

Author : Parameshwara Kavi or Vasudeva Sastri from Kerala

Transliterated by : Christophe Vielle, P. P. Narayanaswami swami at mun.ca

Proofread by : P. P. Narayanaswami swami at mun.ca

Description-comments : khaNDakAvyam

Latest update : February 21, 2021

Send corrections to : sanskrit@cheerful.com

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

November 22, 2022

sanskritdocuments.org

Shri Ramodantam

श्रीरामोदन्तम्

॥ अथ बालकाण्डः ॥

श्रीपतिं प्रणिपत्याळं श्रीवत्साङ्कितवक्षसम् ।
श्रीरामोदन्तमाख्यास्ये श्रीवाल्मीकिप्रकीर्तितम् ॥ १ ॥
पुरा विश्रवसः पुत्रो रावणो नाम राक्षसः ।
आसीदस्यानुजौ यास्तां कुम्भकर्णविभीषणौ ॥ २ ॥
ते तु तीव्रेण तपसा प्रत्यक्षीकृत्य वेधसम् ।
वद्विरे य वरानिष्टानस्मादाश्रितवत्सलात् ॥ ३ ॥
रावणो मानुषादन्यैरवध्यत्वं तथानुजः ।
निर्देवत्वेच्छया निद्रां कुम्भकर्णोऽवृणोति य ॥ ४ ॥
विभीषणो विष्णुभक्तिं वद्रे सत्त्वगुणान्वितः ।
तेभ्य ऐतान्वरान्दत्त्वा तत्रैवान्तर्दधे प्रभुः ॥ ५ ॥
रावणस्तु ततो गत्वा रणो जित्वा धनाधिपम् ।
लङ्कापुरीं पुष्पकं य लृत्वा तत्रावसत्सुभम् ॥ ६ ॥
यातुधानास्ततः सर्वे रसातलनिवासिनः ।
दृशाननं समाश्रित्य लङ्कायां सुभमावसन् ॥ ७ ॥
मन्दोदरीं मयसुतां परिणीय दृशाननः ।
तस्यामुत्पादयामास मेघनादाह्वयं सुतम् ॥ ८ ॥
रसां रसातलं यैव विजित्य स तु रावणः ।
लोकानाङ्गमयन् सर्वाञ्जहार य विवासिनीः ॥ ९ ॥
दूषयन्वैदिकं कर्म द्विजनर्दयति स्म सः ।
आत्मजेनान्वितो युद्धे वासवं याप्यपीडयत् ॥ १० ॥
तदीयतरुनानि पुनरानाथ्य किङ्करैः ।

स्थापयित्वा तु लङ्कायामवसथ्य चिराय सः ॥ ११ ॥
 ततस्तस्मिन्नवसरे विधातारं द्विवौकसः ।
 उपगम्योचिरे सर्वं रावणस्य विचेष्टितम् ॥ १२ ॥
 तदाकार्यं सुरैः साकं प्राप्य द्रुग्धोदधेस्तटम् ।
 तुष्टाय च षुभीकेशं विधाता विविधैः स्तवैः ॥ १३ ॥
 आविर्भूयाथ दैत्यारिः पप्रथ्य यः पितामहम् ।
 किमर्थमागतोऽसि त्वं साकं देवगणैरिति ॥ १४ ॥
 ततो दशाननात्पीडामजस्तस्मै न्यवेदयत् ।
 तच्छ्रुत्वोवाच धातारं हर्षयन्विष्टरश्रवाः ॥ १५ ॥
 अलं भयेनात्मयोने गच्छ देवगणैः सह ।
 अहं दाशरथिर्भूत्वा हनिष्यामि दशाननम् ॥ १६ ॥
 आत्मांशैश्च सुराः सर्वे भूमौ वानररुपिणः ।
 जायेरन्मम साहाय्यं कर्तुं रावणनिग्रहे ॥ १७ ॥
 अवेमुक्त्वा विधातारं तत्रैवान्तर्दधे प्रभुः ।
 पद्मयोनिस्तु गीर्वाणैः समं प्रायात्प्रदृष्टधीः ॥ १८ ॥
 अञ्जुनत्ततः शङ्को वालिनं नाम वानरम् ।
 सुग्रीवमपि मार्तण्डो हनुमन्तं च मारुतः ॥ १९ ॥
 पुरैव जनयामास जाम्भवन्तं च पद्मजः ।
 अवेमन्ये च विबुधाः कपीनजनयन्बहून् ॥ २० ॥
 ततो वानरसङ्घानां वाली परिवृढोऽभवत् ।
 अमीभिरभिलैः साकं किष्किन्धामध्युवास यः ॥ २१ ॥
 आसीद्दशरथो नाम सूर्यवंशेऽथ पार्थिवः ।
 भार्यास्तिस्त्रोऽपि लब्ध्वासौ तासु लेभे न सन्ततिम् ॥ २२ ॥
 ततः सुमन्त्रवचनादृष्यशङ्कं स भूपतिः ।
 आनीय पुत्रकामेष्टिभारेभे सपुरोहितः ॥ २३ ॥
 अथाग्नेरुत्थितः कश्चिद्दृडीत्वा पायसं चरुम् ।
 अेतत्प्राशय पत्नीस्त्वमित्युक्त्वाऽदात्रुपाय सः ॥ २४ ॥

तद्गृहीत्वा तद्वैवासौ पत्नीः प्राशयदुत्सुकः ।
 ताश्च तत्प्राशनादेव नृपाद्गर्भमधारयन् ॥ २५ ॥
 पूर्णो कालेऽथ कौसल्या सज्जनाम्भोजभास्करम् ।
 अञ्जजनद्रामयन्द्रं कैंकेयी भरतं तथा ॥ २६ ॥
 ततो लक्ष्मणशनुष्ठी सुमित्राञ्जजनत्सुतौ ।
 अकारयत्पिता तेषां जातकर्मादिकं द्विजैः ॥ २७ ॥
 ततो ववृधिरेऽन्योन्यं स्निग्धाश्चत्वार एव ते ।
 सकलासु च विद्यासु नैपुण्यमभिलेभिरे ॥ २८ ॥
 ततः कदाचिदागत्य विश्वामित्रो मलामुनिः ।
 यथाये यज्ञरक्षार्थं रामं शक्तिधरोपमम् ॥ २९ ॥
 वसिष्ठवचनाद्रामं लक्ष्मणेन समन्वितम् ।
 कृच्छ्रेण नृपतिस्तस्य कौशिकस्य करे ददौ ॥ ३० ॥
 तौ गृहीत्वा ततो गच्छन्बलामतिबलां तथा ।
 अस्त्राणि च समग्राणि ताभ्यामुपदिदेश सः ॥ ३१ ॥
 गच्छन्सलानुजो रामः कौशिकेन प्रथोदितः ।
 ताटकामवधीह्दीमान् लोकपीडनतत्पराम् ॥ ३२ ॥
 ततः सिद्धाश्रमं प्राप्य कौशिकः सलराघवः ।
 अध्वरं च समारेभे राक्षसाश्च समागमन् ॥ ३३ ॥
 राघवस्तु ततोऽस्त्रेण क्षिप्त्वा मारीचमर्षिणि ।
 सुभाङ्गुप्रभुभान् भत्त्वा यज्ञं यापालयन्मुनेः ॥ ३४ ॥
 कौशिकेन ततो रामो नीयमानः सलानुजः ।
 अलल्याशापनिर्मोक्षं कृत्वा सम्प्राप मैथिलम् ॥ ३५ ॥
 जनकेनार्थितो रामः कौशिकेन प्रथोदितः ।
 सीतानिमित्तमानीतं बभञ्ज धनुर्द्वैश्वरम् ॥ ३६ ॥
 ततो दशरथं दूतैरानाय्य मिथिलाधिपः ।
 रामादिव्यस्तत्सुतेभ्यः सीताधाः कन्यका ददौ ॥ ३७ ॥
 ततो गुरुनियोगेन कृतोद्गाढः सलानुजः ।
 राघवो निर्यथौ तेन जनकेनोरु मानितः ॥ ३८ ॥

तदाकार्यं धनुर्भङ्गमायान्तं रोषभीषणम् ।
 विजित्य भार्गवं राममयोध्यां प्राप राघवः ॥ ३९ ॥
 ततः सर्वजनानन्दं कुर्वाणश्चेष्टितैः स्वकैः ।
 तामध्युवास काकुत्स्थः सीतया सखितः सुખम् ॥ ४० ॥
 ॥ एति श्रीरामोदन्ते बालकाण्डः समाप्तः ॥

॥ अथ अयोध्याकाण्डः ॥

अेतस्मिन्नन्तरे गेळं मातुलस्य युधाजितः ।
 प्रथयौ भरतः प्रीतः शत्रुघ्नेन समन्वितः ॥ १ ॥
 ततः प्रकृतिभिः साकं मन्त्रयित्वा स भूपतिः ।
 अभिषेकाय रामस्य समारेभे मुदान्वितः ॥ २ ॥
 डैकेयी तु मडीपालं मन्थरादृषिताशया ।
 वरद्वयं पुरा दत्तं ययाये सत्यसङ्गरम् ॥ ३ ॥
 वनवासाय रामस्य राज्यास्यै भरतस्य य ।
 तस्या वरद्वयं कृच्छ्रमनुजज्ञे मडीपतिः ॥ ४ ॥
 रामं तदैव डैकेयी वनवासाय यादृशत् ।
 अनुज्ञाप्य गुडुन्सर्वान्त्रिर्ययौ य वनाय सः ॥ ५ ॥
 दृष्ट्वा तं निर्गतं सीता लक्ष्मणश्चानुजग्मतुः ।
 सन्त्यज्य स्वगृहान्सर्वे पौराश्चानुययुर्द्वुतम् ॥ ६ ॥
 वच्ययित्वा तु तान्पौरान्निद्राणान्निशि राघवः । var - कृशान् पौरान्
 वाङ्मयमानं सुमन्त्रेण रथमारुढ्य यागमत् ॥ ७ ॥
 श्रिङ्गिभेरपुरं गत्वा गङ्गाङ्गुलेऽथ राघवः ।
 गुडेन सत्कृतस्तत्र निशामेकामुवास य ॥ ८ ॥
 सारथिं संनिमन्थासौ सीतालक्ष्मणसंयुतः ।
 गुडेनानीतया नावा सन्ततार य जाल्वीम् ॥ ९ ॥
 भरद्वाजमुनिं प्राप्य तं नत्वा तेन सत्कृतः ।
 राघवस्तस्य निर्देशाच्चित्रकूटेऽवसत्सुखम् ॥ १० ॥

अयोध्यां तु ततो गत्वा सुमन्त्रः शोकविह्वलः ।
 राज्ञे न्यवेदयत्सर्वं राघवस्य विद्येष्टितम् ॥ ११ ॥
 तदाकार्यं सुमन्त्रोक्तं राज्ञा द्युःखविमूढधीः ।
 रामरामेति विलपन्नेहं त्यक्त्वा दिवं ययौ ॥ १२ ॥
 मन्त्रिणस्तु वसिष्ठोक्त्या देहं संरक्ष्य भूपतेः ।
 दूतैरानाययन् क्षिप्रं भरतं मातुवालययात् ॥ १३ ॥
 भरतस्तु मृतं श्रुत्वा पितरं डैकयीगिरा ।
 संस्कारादि यकारास्य यथाविधि सलानुजः ॥ १४ ॥
 अमात्यैश्चोद्यमानोऽपि राज्याय भरतस्तदा ।
 वनायैव ययौ राममानेतुं नागरैः सल ॥ १५ ॥
 स गत्वा चित्रकूटस्थं रामं यीरजटाधरम् ।
 यथाये रक्षितुं राज्यं वसिष्ठार्थैर्द्विजैः सल ॥ १६ ॥
 यतुर्दश समा नीत्वा पुनरेष्याम्यहं पुरीम् । var aiShyAmi पुनरैष्याम्यहं
 धृत्युक्त्वा पादुके दत्त्वा तं रामः प्रत्ययापयत् ॥ १७ ॥
 गृहीत्वा पादुके तस्माद्भरतो दीनमानसः ।
 नन्दिग्रामे स्थितस्ताभ्यां ररक्ष य वसुन्धराम् ॥ १८ ॥
 राघवस्तु गिरेस्तस्माद्गत्वाऽन्निं समवन्दत ।
 तत्पत्नी तु तदा सीतां भूषणैः स्वैरभूषयत् ॥ १९ ॥
 उषित्वा तु निशामेकामश्रमे तस्य राघवः ।
 विवेश दण्डकारण्यं सीतालक्ष्मणसंयुतः ॥ २० ॥
 ॥ इति श्रीरामोदन्ते अयोध्याकाण्डः समाप्तः ॥

॥ अथ आरण्यकाण्डः ॥

व्रजवनेन काकुत्स्थो विराधं विधियोदितम् ।
 सदारानुजमात्मानं हरन्तमवधीत्तदा ॥ १ ॥
 शरभङ्गाश्रमं प्राप्य स्वर्गतिं तस्य वीक्ष्य सः ।
 प्रतिजज्ञे राक्षसानां वधं मुनिभिरर्थितः ॥ २ ॥

तस्माद्गत्वा सुतीक्ष्णं च प्राणम्यानेन पूजितः ।
 अगस्त्यस्याश्रमं प्राप्य तं ननाम रघूत्तमः ॥ ३ ॥
 रामाय वैष्णवं चापमैन्द्रं तूष्णीयुगं तथा ।
 ब्राह्मं यास्त्रं च भृगुं च प्रददौ कुम्भसम्भवः ॥ ४ ॥
 ततः स गच्छन्काकुत्स्थः समागम्य जटायुषम् ।
 वैदेह्याः पालनायै नं श्रद्धुघे पितृवल्लभम् ॥ ५ ॥
 ततः पञ्चवटीं प्राप्य तत्र लक्ष्मणनिर्मिताम् ।
 पर्णशालामध्युवास सीतया सङ्घितः सुभम् ॥ ६ ॥
 तत्राभ्येत्यैकदा रामं वप्रे शूर्पण्णभाऽम्बिका ।
 तन्निरस्ता लक्ष्मणं च वप्रे सोऽपि निराकरोत् ॥ ७ ॥
 राममेव ततो वप्रे कामार्ता कामसन्निभम् ।
 पुनश्च धिक्कृता तेन सीतामभ्यद्रवद्रुषा ॥ ८ ॥
 लक्ष्मणेन तदा रोषाद्धृत्तश्रवणानासिका ।
 सा तु गत्वा जनस्थानं भरथैतन्म्यवेदयत् ॥ ९ ॥
 तदाकर्ण्य भरः क्रुद्धो राघवं हन्तुमाययौ ।
 दूषणान्निशिरोमुष्यैर्यातुधानैः समन्वितः ॥ १० ॥
 तत्क्ष्णं लक्ष्मणे सीतां निधाय रघुनन्दनः ।
 भरं सडानुगं सङ्घ्ये जघानालघुविक्रमः ॥ ११ ॥
 ततः शूर्पण्णभा गत्वा लङ्कां शोकसमन्विता ।
 न्यवेदयद्रावणाय वृत्तान्तं सर्वमादितः ॥ १२ ॥
 तच्छ्रुत्वा रावणः सीतां हर्तुं कृतमतिस्तदा ।
 मारीचस्याश्रमं प्राप्य साडाव्ये तमथोदयत् ॥ १३ ॥
 सोऽपि स्वर्णमृगो भूत्वा सीतायाः प्रमुभेऽचरत् ।
 सा तु तं मृगमाहर्तुं भर्तारं समयाचत ॥ १४ ॥
 नियुज्य लक्ष्मणं सीतां रक्षितुं रघुनन्दनः ।
 अन्वगच्छन्मृगं तूर्णं द्रवन्तं काननान्तरे ॥ १५ ॥
 विव्याध च मृगं रामः स निजं उपमास्थितः ।

डा सीते लक्ष्मणोत्थेवं रुदन्प्राणांसमत्यजत् ॥ १६ ॥

अेतदाकार्थं वैदेह्या लक्ष्मणश्चोदितो भृशम् ।

तद्रक्षां देवताः प्रार्थ्य प्रययौ राघवान्तिकम् ॥ १७ ॥

तदन्तरे समासाद्य रावणो यतिरुपभृत् ।

सीतां गृहीत्वा प्रययौ गगनेन मुदाऽन्वितः ॥ १८ ॥

ततो जटायुरावोऽय नीयमानां तु जानकीम् ।

प्राडरद्रावणं प्राप्य तुण्डपक्षनभैर्भृशम् ॥ १९ ॥

छित्त्वेनं यन्द्रडासेन पातयित्वा य भूतले ।

गृहीत्वा रावणः सीतां प्राविशन्निजमन्दिरम् ॥ २० ॥

अशोकवनिकामध्ये संस्थाप्य जनकात्मजम् ।

रावणो रक्षितुं यैनां नियुयोज निशाचरीः ॥ २१ ॥

लत्वा रामस्तु मारीचमागच्छन्नुजैरिताम् ।

वार्तामाकार्थं दुःभार्तः पार्शालामुपागमत् ॥ २२ ॥

अदृष्ट्वा तत्र वैदेहीं विचिन्वानो वनान्तरे ।

सडानुजो गृध्रराजं छिन्नपक्षं ददर्श सः ॥ २३ ॥

तेनोक्तां जानकीवार्तां श्रुत्वा पश्चात्भृतं य तम् ।

दग्ध्वा सडानुजो रामश्चक्रे तस्योदकडिक्याम् ॥ २४ ॥

आत्मनोऽभिभवं पश्चात्कुर्वती पथि लक्ष्मणः ।

अयोमुष्णीं यकाराशु कृतश्रवणानासिकाम् ॥ २५ ॥

गृहीतौ तौ कबन्धेन भुजौ तस्य न्यकुन्तताम् ।

ततस्तु यायितौ तेन तद्दंष्ट्रं देहस्तुश्च तौ ॥ २६ ॥

स तु द्विव्याकृतिर्भूत्वा रामं सीतोपलब्धये ।

सुग्रीवमृष्यमूकस्थं याडीत्युक्त्वा द्विवं ययौ ॥ २७ ॥

ततः प्रीतो रघुश्रेष्ठः शबर्याश्रममभ्ययात् ।

तयाऽभिपूजितः पश्चात्पम्पां प्राप सलक्ष्मणः ॥ २८ ॥

॥ एतौ श्रीरामोदन्ते आरण्यकाण्डः समाप्तः ॥

॥ अथ किञ्चिन्धाकाण्डः ॥

उन्मानथ सुग्रीवनिर्दिष्टो रामलक्ष्मणौ ।

प्राप्य ज्ञात्वा तु वृत्तान्तं तेन तौ समयोजयत् ॥ १ ॥ var - श्रुत्वा

ततो रामस्य वृत्तान्तं सुग्रीवाय निवेद्य सः ।

सभ्यं च कारयामास तयोः पावकसन्निधौ ॥ २ ॥

प्रतिजज्ञे तदा रामो उनिष्यामीति वालिनम् ।

दर्शयिष्यामि वैदेहीमित्यन्येन च संश्रुतम् ॥ ३ ॥

सुग्रीवेशाय रामाय भ्रातृवैरस्य कारणम् ।

निवेदितमशेषं च बलाधिक्यं च तस्य तत् ॥ ४ ॥

तत्क्षणां दृन्दुभेः कायं सुग्रीवेश प्रदर्शितम् ।

सुदूरं प्रेषयामास पादाङ्गुष्ठेन राघवः ॥ ५ ॥

पुनश्च दर्शितांस्तेन सालान्सप्त रघूत्तमः ।

भाणैर्नैकेन शिष्येद्ये सार्धं तस्यानुशङ्कया ॥ ६ ॥

किञ्चिन्धां प्राप्य सुग्रीवसतो रामसमन्वितः ।

जगर्जतीव संलृष्टः कोपयन् वानराधिपम् ॥ ७ ॥

वाली निष्कम्य सुग्रीवं समरेऽपीऽयद्भृशम् ।

सोऽपि सम्भ्रमसर्वाङ्गः प्राद्रवद्राघवान्तिकम् ॥ ८ ॥

कृतशिङ्गस्तु रामेण पुनरेव स वालिनम् ।

रणायाह्वयत क्षिप्रं तस्थौ रामस्तिरोहितः ॥ ९ ॥

उभमाली ततो वाली तारयाऽभिहितं हितम् ।

निरस्य कुपितो भ्रात्रा रणं यङ्के सुदारुणम् ॥ १० ॥

भाणेन वालिनं रामो विद्व्वा भूमौ न्यपातयत् ।

सोऽपि रामं धृतिं ज्ञात्वा त्यक्त्वा देहं हिवं ययौ ॥ ११ ॥

पश्चात्तपन्तं सुग्रीवं समाश्रास्य रघूत्तमः ।

वानराणामधिपतिं यकाराश्रितवत्सलः ॥ १२ ॥

ततो मात्यवतः पृष्ठे रामो लक्ष्मणसंयुतः ।

उवास यतुरो मासान्सीताविरलङ्घ्यपितः ॥ १३ ॥

अथ रामस्य निर्देशाल्लक्ष्मणो वानराधिपम् ।
 आनयत्वत्वगैः सार्धं ङनूमत्प्रमुभैर्गिरिम् ॥ १४ ॥
 सुग्रीवो राघवं दृष्ट्वा वचनात्तस्य वानरान् ।
 न्ययुङ्क्त सीतामन्वेष्टुमाशासु यतसृष्वपि ॥ १५ ॥
 ततो ङनुमतः पाणौ ददौ रामोऽङ्गुलीयकम् ।
 विश्वासाय तु वैदेख्यास्तद्गृहीत्वा स निर्ययौ ॥ १६ ॥
 ततो ङनूमत्प्रमुभाः वानरा दक्षिणां दिशम् ।
 गत्वा सीतां विचिन्वन्तः पर्वतं विन्ध्यमाप्नुवन् ॥ १७ ॥
 समयातिक्रमात्तत्र यङ्कुः प्रायोपवेशनम् ।
 तेऽत्र सम्पातिना प्रोक्तां सीतावार्तां य शुश्रुवुः ॥ १८ ॥
 ततः प्रापुरुदन्वन्तमङ्गदाद्याः प्लवङ्गमाः ।
 तं विलङ्घयितुं तेषां न कश्चिदभवत्क्षमः ॥ १९ ॥
 स्वप्रभावप्रशंसाभिस्तदा जाम्भवदुक्तिभिः ।
 संवर्धितो मडेन्द्राद्रिमारुरोडानिलात्मजः ॥ २० ॥
 ॥ एति श्रीरामोदन्ते किञ्चिन्धाडाण्डः समाप्तः ॥

॥ अथ सुन्दरकाण्डः ॥

अभिवन्धाय सकलानमरान्यवनात्मजः ।
 पुप्लुवे य गिरेस्तस्माद्द्विलङ्घयितुमर्णवम् १ ॥
 स समुल्लङ्घ्य मैनाकं सुरसामभिवन्ध य ।
 निहत्य सिंङ्किं नीत्या पारं प्राप मङ्गोदधेः ॥ २ ॥
 लङ्काधिदेवतां जित्वा तां प्रविश्यानिलात्मजः ।
 सीतां विचिन्वन्नद्राक्षीन्निद्राणं निशि रावणम् ॥ ३ ॥
 अपश्यंस्तत्र वैदेडीं विचिन्वानस्ततस्ततः ।
 अशोकवनिकां गत्वा कां चिदातीं ददर्श सः ॥ ४ ॥ var - सीतां प्पिन्नां
 पादपं कञ्चिदारुण्य तत्पलाशैः सुसंवृतः ।
 आस्ते स्म मारुतिस्तत्र सीतेयमिति तर्कयन् ॥ ५ ॥
 रावणस्तु तदाऽभ्येत्य मैथिलीं मदनार्दितः ।

भार्या भव ममेत्येवं बहुधा समयायत ॥ ६ ॥

अळं त्वद्गणानां न स्यामित्येषा तं निराकरोत् । var - त्वदनुगा
काममन्युपरीतात्मा रावणोऽपि तदा ययौ ॥ ७ ॥

निर्गते रावणे सीतां प्रवपन्तीं स मारुतिः ।
उक्त्वा रामस्य वृत्तान्तं प्रददौ याङ्गुलीयकम् ॥ ८ ॥

तत्समादाय वैदेही विलाप्य च भृशं पुनः ।
यूडामणिं ददौ तस्य करे जत्राळ सोऽपि तम् ॥ ९ ॥

मा विषादं कृथा देवि राघवो रावणं राणे ।
उत्वा त्वां नेष्यतीत्येनामाश्वास्य स विनिर्ययौ ॥ १० ॥

नीतिमान् सोऽपि सञ्चिन्त्य बभ्रुवोपवनं च तत् ।
अक्षादीनि च रक्षांसि बभ्रुनि समरेऽवधीत् ॥ ११ ॥

ततः शकञ्जिता युष्टे बभ्रुः पवननन्दनः ।
प्रतापं रघुनाथस्य रावणाय न्यवेदयत् ॥ १२ ॥ var - रावणं तं
रक्षोदीपितलाङ्गूलः स तु लङ्कामशेषतः ।
दग्ध्वा सागरमुत्तीर्य वानरान्समुपागमत् ॥ १३ ॥

स गत्वा वानरैः साकं राघवायात्मना कृतम् ।
निवेदयित्वा सकलं ददौ यूडामणिं च तम् ॥ १४ ॥

॥ इति श्रीरामोदन्ते सुन्दरकाण्डः समाप्तः ॥

॥ अथ युद्धकाण्डः ॥

अथासङ्ग्यैः कपिगणैः सुग्रीवप्रमुणैः सह ।
निर्ययौ राघवस्तूर्णं तीरं प्राप मखोदधेः ॥ १ ॥

तदा विभीषणो भ्रात्रा त्यक्तो राममुपागमत् ।
लङ्काधिपत्येऽव्यभिच्यदेनं रामोऽरिमर्दनः ॥ २ ॥

दत्तमार्गः समुद्रेण तत्र सेतुं नलेन सः । var - उक्तमार्गः
कारयित्वा तेन गत्वा सुवेलं प्राप पर्वतम् ॥ ३ ॥

ततो राघवनिर्दिष्टा नीलमुष्याः प्लवङ्गमाः ।
रुरुधुः सर्वतो लङ्कां वृक्षपाषाणपाशयः ॥ ४ ॥

रावणस्य नियोगेन निर्गतान्युधि राक्षसान् ।
प्रदस्तप्रमुष्मान्-उत्वा नेदुस्ते सिंहाविक्रमाः ॥ ५ ॥

सुग्रीवश्च उनूमांश्च तथा राघवलक्ष्मणौ ।
राक्षसान्सुबलून्युद्धे जघूर्त्वाभपराक्रमाः ॥ ६ ॥

रावणित्तु तदाऽभ्येत्य समरे रामलक्ष्मणौ । var - तदाऽभ्येत्य
ननाड नागपाशेन नागारिस्तौ व्यभोजयत् ॥ ७ ॥

रावणोऽपि ततो युद्धे राघवेण पराजितः ।
कुम्भकर्णं प्रबोध्याशु रामं उन्तुं न्ययुङ्क्त य ॥ ८ ॥

NOTE: at this point in yuddha kANDaM, after shloka 8,
there are two different versions available from different editions
VERSION 1 (only 14 shlokas after shloka 8)

Reference: SiddharUpam (In Malayalam)

रक्षोभिस्सह निर्याय भक्षयन्तं प्लवङ्गमान् ।
सहानुगं कुम्भकर्णं जघानाशु स राघवः ॥ ९ ॥

धन्द्रजित्पुनरप्याजौ सानुजं य रघूत्तमम् ।
अमोडयद्गानरांश्च ब्रह्मास्त्रेणस्त्रकोविदः ॥ १० ॥

तदैव गत्वा अनुमानानीथौषधिपर्वतम् ।
तान्सर्वान्बोधयित्वाऽऽशु तत्स्थानेऽस्थापयन् य ॥ ११ ॥

ततो निङ्गमिन्नां गत्वा सौमित्रिः सविभीषणः ।
निषिद्ध्येन्द्रजितो डोमं संयुगे तं जघान य ॥ १२ ॥

तच्छ्रुत्वा रावणः कुब्धो निर्याय शरवृष्टिभिः ।
प्लवङ्गमान्पीडयित्वा रामेण युयुधे भृशम् ॥ १३ ॥

रामोऽपि सुचिरं तेन कृत्वा युद्धं सुदारुणम् ।
ब्रह्मास्त्रेण जघानैनं ब्रह्मदत्तवरं रिपुम् ॥ १४ ॥

तदा शकाद्यो देवा वृष्टा रावणनिग्रहात् ।
रघूत्तमस्थोत्तमाङ्गे पुष्पवृष्टिमुकुर्वत ॥ १५ ॥

राक्षसानामधिपतिं कृत्वा रामो विभीषणम् ।

अग्निप्रवेशसंशुद्धां परिजग्राह मैथिलीम् ॥ १६ ॥
 पुरन्दरवरेणशु शुवयित्वा प्लवङ्गमान् ।
 अतोषयद्रघुश्रेष्ठो विविधैर्धनसञ्चयैः ॥ १७ ॥
 ततः पुष्पकमारुह्य ससीतः सडलक्ष्मणः ।
 निर्ययौ वानरैस्साकं रामो रक्षोऽधिपेन च ॥ १८ ॥
 अयोध्यां प्रत्यसौ गच्छन्प्रेषयित्वानिलात्मजम् ।
 भरतस्य मतं ज्ञात्वा नन्दिग्राममुपागमत् ॥ १९ ॥
 भ्रातृभिः सड सङ्गम्य वेषं सन्त्यज्य तापसम् ।
 अयोध्यां प्राविशद्रामः प्रीतैर्बन्धुजनैस्सड ॥ २० ॥
 वसिष्ठोऽथ द्विजैस्साकं मन्त्रिसामन्तसन्निधौ ।
 सीतया सडितं राममभ्यषिञ्चयथाविधि ॥ २१ ॥
 आह्लाद्यञ्जगत्सर्वं पौर्णमास्यां शशी यथा ।
 अयोध्यामवसद्रामः सीतया सडितश्चिरम् ॥ २२ ॥

VERSION 2 (60 shlokas after shloka 8)

Reference: ebook from <http://hinduebooks.blogspot.com>

ततो वानरसङ्घांश्च लक्षयन्तं निशाचरम् ।
 औन्द्रेणस्त्रेण रामोऽपि निजघान रणे भृशम् ॥ ९ ॥
 ततो रावणसन्दिष्टौ देवान्तकनरान्तकौ ।
 डनूमद्ङ्गदाभ्यां तु निडतौ रणमूर्धनि ॥ १० ॥
 अथातिकायमायान्तं रथमारुह्य वाडिनीम् ।
 अर्द्यन्तं मडाकायं लक्ष्मणश्चावधीच्छरैः ॥ ११ ॥
 ततो रावणसन्दिष्टः शङ्खिद्राघवौ रणे ।
 अड्मास्त्रेण च तौ बद्ध्वा वानरांश्चावधीच्छरैः ॥ १२ ॥
 अथ जाम्भवतो वाड्याद्गत्वा यौषधिपर्वतम् ।
 मारुतिश्चौषधीस्तत्रादृष्ट्वा डोपं यकार सः ॥ १३ ॥ var - ययार
 भूधरं तं समुत्पाट्य गृडीत्वा पुनरागतः ।
 तासां गन्धेन वै सर्वात्राघवाडीनशुवयत् ॥ १४ ॥

रावणः कपिभिर्दग्धां पुरीं वीक्ष्य रुषान्वितः ।
 न्ययुङ्क्त कुम्भकर्णस्थ पुत्रौ ङ्तुं य राघवौ ॥ १५ ॥
 अथार्थयन्तौ तत्सैन्यं वीक्ष्य तौ बलशालिनौ ।
 कुम्भं रामोऽवधीद्भाणैर्निकुम्भं यात्मजो रवेः ॥ १६ ॥
 ततः परात्मजं तेन रावणेन प्रयोदितम् ।
 पीडयन्तं कपीन्भाणैर्जघानास्त्रेण राघवः ॥ १७ ॥
 ततः सन्तमलृद्यो रावणो युद्धदुर्मदम् ।
 प्रयोदयामास सुतं युद्धे ङ्तुं स राघवौ ॥ १८ ॥
 नगरान्निर्ययौ तूर्णमिन्द्रजित्समितिञ्जयः ।
 मायासीतां विनिक्षिप्य सर्वेषां मोडनाय वै ॥ १९ ॥
 वानरेष्वपि पश्यत्सु ङनूमत्प्रमुषेषु य ।
 जघान सीतां भृङ्गेन शितेन समितिञ्जयः ॥ २० ॥
 युद्धं त्यक्त्वा ततः सर्वैर्वानरैः स परीवृतः ।
 दुःषितो ङनुमांस्तत्र यत्र रमोऽग्रजलघु ॥ २१ ॥
 उपगम्यान्नवीद्रामं ङनूमान्निभिलं तदा ।
 श्रुत्वा वृत्तान्तमभिलं रामो मोडमवाप सः ॥ २२ ॥
 विभीषणोऽथ सम्प्राप्य दृष्ट्वा रामं य मूर्च्छितम् ।
 विषण्णान्वानरावाया सान्त्वयन्निदमन्नवीत् ॥ २३ ॥
 मिथ्या विषादं सन्त्यज्य जगन्नायकं प्रभो ।
 शृणु मेऽभिहितं वाक्यं ज्ञात्वा रावणिमानसम् ॥ २४ ॥
 दुरात्मना कृता माया राक्षसेन्द्रसुतेन वै ।
 निकुम्भिलायां ङोमं तु कृतं तेनाधुना ङिल ॥ २५ ॥
 लक्ष्मणं प्रेषयाधैव मया सऽ समन्त्रिणा ।
 कृते ङोमे तत्र रिपुरज्येयो भवति ध्रुवम् ॥ २६ ॥
 उवाच रामः सौमित्रिं राक्षसेन्द्रसुतं जडि ।
 गच्छेति शीघ्रं सुलृटा रावणस्थानुजेन सः ॥ २७ ॥
 लक्ष्मणस्तु तदा राममामन्त्र्य सविभीषणः ।
 निकुम्भिलां प्राप तूर्णमिन्द्रजिधत्र वर्तते ॥ २८ ॥

अदृशयद्भ्रातृपुत्रं धर्मात्मा स विभीषणः ।
 लक्ष्मणो भेदयामास राक्षसाञ्छरसञ्चयैः ॥ २९ ॥
 कृत्वा यिरं तत्र युद्धमैन्द्रेणास्त्रेण वै रुषा ।
 शिरश्चिच्छेद सौमित्रिर्दशाननसुतस्य हि ॥ ३० ॥
 स सुतस्य वधं श्रुत्वा रावणः शोककश्चितः ।
 नष्टधैर्यो विह्वलाङ्गो विललापाकुलेन्द्रियः ॥ ३१ ॥
 निरर्थकं तु भञ्जन्म जल्पितं च निरर्थकम् ।
 येनाहमद्य पश्यामि हतमिन्द्रजितं रणो ॥ ३२ ॥
 क्व गतोऽसि हतः शूर मानुषेण पदातिना ।
 राज्याद्भ्रष्टेन दीनेन त्यक्त्वा मां पुत्र जिवितम् ॥ ३३ ॥
 धन्द्रं जित्वा तु तं बद्ध्वा लङ्कामानीय वै बलात् ।
 अकरोस्त्वं प्रतापेन कारागृहनिवासिनम् ॥ ३४ ॥
 मोययामास ब्रह्मा त्वां सान्त्वयित्वाभराधिपम् ।
 तादृक्त्वं कुत्र मां त्यक्त्वा गतोऽद्य सुदुरासदः ॥ ३५ ॥
 किं करिष्याम्यहं पुत्र क्व गच्छामि वदाधुना ।
 नय मां यत्र गन्तासि तत्र ते न विलम्बनम् ॥ ३६ ॥
 लोकेषु त्वत्सभो नास्ति तादृशस्य पितास्म्यहम् ।
 इत्याशया स्थितं पुत्र गर्वितेन मयात्र हि ॥ ३७ ॥
 धूम्राक्षो वज्रदंष्ट्रश्च कुम्भकर्णः प्रतापवान् ।
 राक्षसा निहतः सर्वे प्रहस्तप्रमुष्णा अपि ॥ ३८ ॥
 अनादृत्य तु तान्सर्वात्राक्षसान्प्रहृतानपि ।
 अवष्टभ्य बलं पुत्र सुभेनावस्थितं तव ॥ ३९ ॥
 इत्येवं बभूवा तत्र विलाप्य स तु रावणः ।
 अन्तर्नियम्य दृग्भानि कोपं यङ्के सुदारुणम् ॥ ४० ॥
 रथं सूत ममाग्रे त्वं क्षिप्रं कुरु जयैषिणः ।
 रामं सलक्ष्मणं हन्तुं निर्गमिष्याम्यहं गृहात् ॥ ४१ ॥
 इत्युक्त्वा रथमारुढ्य शीघ्रं सारथिवाहितम् ।

रामेण सल सङ्गम्य युद्धं यके सुदारुणम् ॥ ४२ ॥

ततो मातलिनानीतं रथमैन्द्रं समारुहन् ।

रराज रामो धर्मात्मा ङ्युद्यस्थो यथा रविः ॥ ४३ ॥

यकार युद्धम् तुमुलं देववृन्दे य पश्यति ।

सीतालरणज्जटोपाद्रामो धर्मभृतां वरः ॥ ४४ ॥

अथागस्त्यस्य वयनाद्रावणं लोकाकण्टकम् ।

जघान रामो लक्ष्मीवान्ब्राह्मेणस्त्रेण तं रणे ॥ ४५ ॥

मन्दोदरी वधं श्रुत्वा भर्तुः प्रियतरस्य सा ।

विललाप रणं गत्वा कुररीव भृशातुरा ॥ ४६ ॥

विभीषणोऽथ रामेण सन्दिष्टः सल राक्षसैः ।

यकार दहनं तस्य रावणस्य गतायुषः ॥ ४७ ॥

अथाग्निवयनात्सीतां रामो वीक्ष्य सुनिर्मलाम् ।

सन्दिष्टो देववृन्दैश्च जग्राह पितृसन्निधौ ॥ ४८ ॥

तवैव युक्तं कर्मैतत्सर्वलोकभयङ्करम् ।

तद्वैदेख्याः कृते राम सा तु लक्ष्मीर्बवान्स्वभूः ॥ ४९ ॥

एत्येवं देवसङ्घैश्च मुनिभिश्चाभिपूजितः ।

लक्ष्मणश्च तुतोषाथ रामो विश्वासमाययौ ॥ ५० ॥

विभीषणस्य धर्मात्मा सत्यसन्ध उदारधीः ।

कारयामास लक्ष्मीवाननुजेनाभिषेचनम् ॥ ५१ ॥

ततः पुष्पकारुष्य सल मित्रैर्जगत्पतिः ।

भार्यानुजाभ्यां सलितः किष्किन्धां प्राप राघवः ॥ ५२ ॥

किष्किन्धानिलयाः सर्वाः कपीनां योषितः प्रियाः ।

सीताकुतूहलात्युष्णं विमानं ताः समारुहन् ॥ ५३ ॥

अथ दाशरथिः श्रीमान्भरतं द्रष्टुमिच्छया ।

भरद्वाजाश्रमं प्राप्तस्तत्र तेन निवारितः ॥ ५४ ॥

भरतस्यान्तिकं रामः प्रेषयामास मारुतिम् ।

रामस्यादर्शनाद्बह्निप्रवेशं काङ्क्षतो भृशम् ॥ ५५ ॥

तत्र तेन मुनीन्द्रेण सानुजः ससुदृद्रणः ।
 सन्तोषविवशेनाथ रामोऽपि विधिपूजितः ॥ ५६ ॥
 रामोऽथ सः सङ्गम्य भरतेनास्त्रिधातिना ।
 अयोध्यां प्राविशत्तूर्णं मातृभिश्चाभिनन्दितः ॥ ५७ ॥
 अथायोध्यानिवासास्ते जनाः सर्वेऽपि तोषिताः ।
 अभिगम्याञ्जुवन्नामं धन्या वयमिति द्रुतम् ॥ ५८ ॥
 यातकास्तु धनान्दृष्ट्वा मयूराश्च यथा शिशून् ।
 आसाध मातरस्तोषं तथा प्रापुर्जनां भुवि ॥ ५९ ॥
 अथाभिषेकं रामस्य वसिष्ठाद्या मुद्याऽन्विताः ।
 सङ्घिता मन्त्रिभिश्चकुर्वसवो वासवं यथा ॥ ६० ॥
 अभिषेकोत्सवे सर्वे सुग्रीवाद्याः कपीश्वराः ।
 यथार्हं पूजिताश्चासन् स्रग्गन्धाम्बरभूषणैः ॥ ६१ ॥
 विशिष्य मुक्ताडारेण सीतया उनुमान्मुदम् ।
 पूजितश्च तथा लेभे यथा सीतावलोकने ॥ ६२ ॥
 सर्वासां वानरीणां च कौसल्या पुत्रवत्सला ।
 भूषणैर्भूषयामास वस्त्रयन्तनकुङ्कुमैः ॥ ६३ ॥
 रामाज्ञयाथ सर्वेऽपि सुग्रीवादिप्लवङ्गमाः ।
 किञ्चिन्धां लेभिरे कृष्णार्थीरामविरडातुराः ॥ ६४ ॥
 अतिभक्तो दीर्घजीवी लङ्कासमरसाधकः ।
 अनुज्ञातः स रामेण लङ्कां प्रायाद्विभीषणः ॥ ६५ ॥
 पितुस्सिंहासनं प्राप्य भ्रातृभिः सङ्घितोऽनघः ।
 विरराज तथा रामो यथा विष्णुस्त्रिविष्टपे ॥ ६६ ॥
 लक्ष्मणानुमते रामो यौवराज्यं तु दत्तवान् ।
 भरतायाः प्रमेयाय प्राणान्प्रियतराय सः ॥ ६७ ॥
 यत्वारस्ते मडात्मानः सभार्या रघुसत्तमाः ।
 भे सतारो यथा यन्द्रस्तथा रेजुः स्वपत्तने ॥ ६८ ॥
 ॥ इति श्रीरामोदन्ते युद्धकाण्डः समाप्तः ॥

॥ अथ उत्तरकाण्डः ॥

राजा पर्यग्रहीदेव भार्या रावणदूषिताम् ।
 धृत्यज्ञानवादेन रामस्तत्याज मैथिलीम् ॥ १ ॥

तद्विदित्वाथ वाल्मीकिरानीयैनां निजाश्रमम् ।
 अन्तर्वर्ती समाश्रास्य तत्रैवावासयत्सुभम् ॥ २ ॥

ऋषिभिः प्रार्थितस्याथ राघवस्य नियोगतः ।
 शत्रुघ्नो लवणं युद्धे निहत्यैनानपालयत् ॥ ३ ॥

तपस्यन्तं ततः शूद्रं शम्भूकाभ्यं रघूत्तमः ।
 हत्वा विप्रस्य कस्यापि मृतं पुत्रमञ्जुवयत् ॥ ४ ॥

रामे उभमर्थी पत्नीं कृत्वा यज्ञं वितन्वति ।
 आनीय ससुतां सीतां तस्मै प्रायेतसो ददौ ॥ ५ ॥

शङ्क्यमाना पुनश्चैवं रामेण जनकात्मजा ।
 भूम्या प्रार्थितया दत्तं विवरं प्रविवेश सा ॥ ६ ॥

var - the next shloka is found only in some editions

लक्ष्मणः सभयभ्रंशाद्रामेण समुपेक्षितः ।
 मानुषं देहमुत्सृज्य स्वकं रूपं समाविशत् ॥ ७ ॥

अथ रामस्य निर्देशात्पौरैः सह वनौकसः ।
 निमज्ज्य सरयूतीर्थे देहं त्यक्त्वा दिवं ययुः ॥ ८ ॥

ततो भरतशत्रुघ्नौ निजं रूपमवापतुः ।
 रामोऽपि मानुषं देहं त्यक्त्वा धामाविशत्स्वकम् ॥ ९ ॥

श्रीरामोदन्तमाख्यातमिदं मन्दधिया मया ।
 समीक्ष्य निपुणैस्सद्भिः संशोध्य परिगृह्यताम् ॥ १० ॥

var - the next shloka is found only in some editions

येषां प्रसादाद्रामस्य चरितं कीर्तितं मया ।
 ताङ्गुरु-सर्वदा नौमि नारायणपरायणान् ॥ ११ ॥

यस्तु दाशरथिर्भूत्वा रणे हत्वा य रावणाम् ।
 ररक्ष लोका-वैकुण्ठः स मां रक्षतु चिन्मयः ॥ १२ ॥

॥ इति श्रीरामोदन्ते उत्तरकाण्डः समाप्तः ॥

Encoded and proofread by P. P. Narayanaswami swami at mun.ca

Sriramodantam is a highly abridged version of Ramayana believed to be written by Parameshwara Kavi in 15th century however, as per New Catalogus Catalogorum vol 25, some manuscripts have Paramesvara as author and some others Vasudeva Sastri.

-by Parameshvara. Deshamangalam 1441-42.

-by (NAreri) VAsudevashAtrin. Oppert I. 2723. .25.80-81.

<https://vmlt.in/ncc/25?page=18>

Kannada edition of Ramodantam in DLI collection mentioned Paramesvara Kavi as author.

It has been in use as the first text in old Sanskrit curriculum of Kerala for last five centuries. As per this curriculum the students were taught this text along with Amarakosha and Siddharoopam immediately after they had learnt the Sanskrit alphabets (Varnamala).

There is a popular folklore going around in Thrissur District of Kerala :

There is a temple, tiruviLakkAva by name between Thrissur Kodungallur (could be near a place called Urakam) where the presence of the Goddess of Learning, Saraswati, is very strong and even now, I am sure, a lot of parents must be doing the vidyArambham of their children in that temple.

Folklore has it that the naivedyam made to the Goddess is not distributed, but dumped into a well as otherwise the consumer will have too much knowledge! Be that as it may, around 400/500 years back, one day, as the naivedyam was being taken to be dumped at the usual place (probably a dry well) due to carelessness (or, maybe prArabdh), a plantain fruit fell down. A local Namboothiri, an idiot by name Vasudevan, blissfully unaware that this was a fruit which had been offered as naivedyam to the Goddess, found a plantain on the roadside and beat a Warasyar (a lady attached to the temple for specific duties) to it! He ate the plantain and casually threw the skin on the side. The pious lady who was a witness to the plantain falling and also being aware of the greatness of the fruit ate the skin of the fruit and became a Panditha overnight. It is this Ikkaali Warasyar who is the author of two works

- pANDavacharitam and shrIrAmodantam. Vasudevan Namboothiri, no doubt became a wise man and one version has it that he married the Warasyar lady later. - Surendran

Shri Ramodantam

pdf was typeset on November 22, 2022

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

